

Na poparcie swojej skargi, strona skarżąca podnosi następujące zarzuty:

— naruszenie artykułu 2 ust. 1 Rozporządzenia o koncentracji⁽¹⁾ poprzez niewłaściwą, według skarżącej, ocenę proponowanej koncentracji, jako że Komisja nie wzięła pod uwagę historii sektora bankowego w Polsce, wielkości inwestycji zagranicznych oraz przyczyn, dla których rząd polski wprowadził ograniczenia inwestycji w przypadku prywatyzacji banków państwowych. Ponadto skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła art. 2 ust. 1 Rozporządzenia, ponieważ dokonując oceny zgodności proponowanej koncentracji ze wspólnym rynkiem, nie wzięła pod uwagę istnienia i skutków art. 3 ust. 9 umowy prywatyzacyjnej⁽²⁾, który, zdaniem skarżącej, stanowi barierę prawną wejścia na rynek w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. b Rozporządzenia o koncentracji. Skarżąca twierdzi również, iż Komisja przyjęła niewłaściwą ocenę koncentracji polskiego rynku bankowego, a także źle oceniła skutek proponowanej koncentracji dla konkurencji na rynku funduszy inwestycyjnych oraz niektórych rynków właściwych w polskim sektorze bankowym;

— naruszenie artykułu 6 ust. 1 Rozporządzenia o koncentracji, jako że, według skarżącej, proponowana koncentracja powinna była wzbudzić poważne wątpliwości Komisji, co do jej zgodności ze wspólnym rynkiem oraz doprowadzić do wszczęcia postępowania, czyli drugiej fazy badania czy proponowana operacja podlega zakresowi Rozporządzenia o koncentracji;

— naruszenie artykułu 11 Rozporządzenia o koncentracji, naruszenie artykułu 5 Rozporządzenia wprowadzającego⁽³⁾ oraz naruszenie zasady rzetelnej administracji; skarżąca uważa, że zgłoszenie koncentracji takie, jak przedstawione przez strony, było niekompletne, ponieważ nie zawierało informacji na temat warunków umowy prywatyzacyjnej, a w szczególności jej artykułu 3 i jako takie w ogóle nie powinno być brane pod uwagę przez Komisję;

— naruszenie obowiązku współpracy wynikającego z art. 10 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską poprzez zaniechanie rozważenia przed wydaniem decyzji, uzasadnionych interesów Rzeczypospolitej Polskiej, których ochronę przewiduje art. 21 ust. 4 Rozporządzenia o koncentracji; zdaniem skarżącej Komisja powinna była przed podjęciem decyzji o uznaniu koncentracji za zgodną ze wspólnym rynkiem, podjąć działania w celu uzyskania pełnych informacji o wszelkich uzasadnionych interesach Państw Członkowskich tym bardziej, że monitorując rynek bankowy w Polsce w okresie poprzedzającym przystąpienie Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Europejskiej, Komisja miała możliwość zapoznania się ze strukturą tego rynku i powinna była być świadoma istnienia uzasadnionego interesu publicznego polskiego rządu w zapewnieniu stosowania i egzekwowania strategii demonopolizacji i prywatyzacji;

— naruszenie art. 253 TWE i obowiązku podania właściwego uzasadnienia decyzji, co utrudnia, według skarżącej, odtworzenie i kontrolę prawidłowości procesu stosowania prawa przez Komisję.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 4064/89 z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw, Dz. U. UE L 395, str. 1

⁽²⁾ Umowa sprzedaży akcji Banku Polska Kasa Opieki Spółka Akcyjna — Grupa Pekao S.A. zawarta w dniu 23 czerwca 1999 roku pomiędzy Skarbem Państwa Rzeczypospolitej Polskiej a Unicredito Italiano SpA i Allianz AG

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 802/2004 z dnia 7 kwietnia 2004 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw, Dz. U. UE L 133, str. 1

Skarga wniesiona w dniu 21 lutego 2006 r. — Fardem Packaging przeciwko Komisji

(Sprawa T-51/06)

(2006/C 96/34)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Fardem Packaging B.V. (Edam, Niderlandy)
(Przedstawiciel: F.J. Leeftang, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności w całości lub w części decyzji skierowanej do Fardem;
- obniżenie grzywny nałożonej na Fardem;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca kwestionuje decyzję Komisji z dnia 30 listopada 2005 r. dotyczącą postępowania na podstawie art. 81 traktatu WE (sprawa COMP/F/38.354 — Worki przemysłowe), w której uznano skarżącą za solidarnie odpowiedzialną z tytułu jej uczestnictwa w kartelu i nałożono na nią grzywnę.

Na poparcie swej skargi skarżąca wskazuje na naruszenie art. 81 WE, art. 253 WE, art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 oraz naruszenie zasady staranności, obowiązku uzasadnienia i zasady równego traktowania.

Skarżąca podnosi po pierwsze, że Komisja nie uwzględniła argumentu skarżącej dotyczącego polityki przedsiębiorstwa przed i po 1997 r. Chociaż skarżąca nie zaprzecza, że uczestniczyła w kartelu, to jednak podkreśla, że przed 1997 r. była spółką w całości zależną od ówczesnej spółki dominującej. Skarżąca dodaje jednak, że od 1997 r. nie znajdowała się już w stosunku zależności i jej cele stopniowo uległy istotnej zmianie.

W dalszej kolejności skarżąca stwierdza, że Komisja oparła się na błędnej ocenie faktów dotyczących uczestnictwa skarżącej w grupach „Valveplast”, „Benelux” i „Teppema”, jak również w odniesieniu do jej uczestnictwa w grupach „Belgia” i „Block Bags”. Skarżąca twierdzi, że Komisja dokonała szeregu ustaleń bez staranności i błędnie dokonała szeregu ustaleń w odniesieniu do niektórych rodzajów zachowań. Skarżąca podkreśla również, że Komisja nie uwzględniła faktu, iż grupy „Belgia” oraz „Block Bags” zakończyły działalność przed 1997 r.

Skarżąca podnosi następnie, że Komisja dokonała błędnej oceny faktów w odniesieniu do przestrzennego rozgraniczenia rynków geograficznych. W tym względzie skarżąca zaznacza, że nie osiąga żadnych obrotów w Hiszpanii oraz minimalne obroty we Francji.

Skarżąca zarzuca Komisji również niezastosowanie względem niej komunikatu w sprawie współpracy oraz nieuwzględnienie jako okoliczności łągodzących niektórych faktów wskazanych przez skarżącą.

W odniesieniu do ustalenia podstawowej kwoty grzywny skarżąca kwestionuje określenie indywidualnych udziałów w rynku na podstawie obrotu osiągniętego zamiast na podstawie pojemności, zastosowanie zróżnicowanego traktowania poszczególnych kategorii w zależności od udziału w rynku oraz zastosowania tego zróżnicowania poszczególnych kategorii, jak również zastosowania podstawowej kwoty grzywny do każdej z ustalonych kategorii.

Skarżąca twierdzi wreszcie, że Komisja błędnie uznała, iż skarżąca oraz spółka Kendrion N.V. tworzyły jedną całość pod względem gospodarczym, wskutek czego na Kendrion niesłusznie została nałożona grzywna za naruszenie popełnione przez skarżącą.

Skarga wniesiona w dniu 21 lutego 2006 r. — Harry's Morato przeciwko OHIM**(Sprawa T-52/06)**

(2006/C 96/35)

Język skargi: włoski

Strony

Strona skarżąca: Harry's Morato SpA (Altavilla Vicentina, Włochy) [*Przedstawiciele:* adwokaci Niccolò Ferretti, Giovanni Casucci, Fabio Trevisan]

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Ferrero OhG mbH

Żądania strony skarżącej

- zmiana decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej w sprawie R 600/2005-1 z dnia 16 grudnia 2005 r.,
- nakazanie OHIM bezzwłoczne dokonanie rejestracji zgłoszonego znaku towarowego Morato (nr 1 849 439) z ograniczonym wykazem towarów, ponieważ rejestracji nie stoi na przeszkodzie jakiegokolwiek prawo podmiotowe, a w szczególności jakakolwiek kolizja ze znakiem towarowym „MORATO” oraz obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy „Morato” dla towarów z klasy 30 (zgłoszenie nr 1 849 439)

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeczcie: FERRERO OHG mbH

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeczcie: Niemiecki słowny znak towarowy „MORETTO” (nr 39 707 273) dla towarów z klasy 30